la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

El veïnat de Sants desobeeix massivament

El 9 de novembre 61.625 veïns i veïnes del districte de Sants-Montjuïc van participar de la jornada de participació ciutadana per opinar sobre el futur polític de Catalunya en un gran acte de desobediència.

Pàg. 4

Borinots de gamma extra

La colla castellera de Sants, Els Borinots, han aconseguit la màxima categoria a la que pot aspirar una colla. Ho van fer amb un dos de nou amb folre i manilles i tot seguit el barri va vibrar d'alegria.

Pàg. 12

Ana Muñoz i Daniela Osorio

Membres de la comissió de gènere de la Xarxa d'Economia Solidària i de l'organització de la Fira d'Economia Feminista

Sants camina cap a una Vaga de Totes

Després de debats, assemblees i trobades a carrers, places i mercats, el dimecres 22 d'octubre va tenir lloc una jornada d'acció, a Sants i a tota la ciutat, emmarcada en la iniciativa de la Vaga de Totes. Es tracta d'una proposta per reapropiar-se d'una eina de lluita, la vaga, de manera que inclogui tant assalariades, com no assalariades, jubilades, aturades, treballadores de la llar, treballadores submergides, treballadores sexuals, mestresses de casa, estudiants, etc. La primera gran mobilització va ser el dimecres 22 d'octubre, amb la qual van voler mostrar que "la força de les dones mou el món i poden aturar-lo quan vulguin". Per això, es van fer talls de trànsit a diversos punts de Barcelona a les vuit del matí, un d'ells a la Gran Via; una acció de denúncia al Cercle d'Economia i una gran manifestació a la tarda. A partir d'ara, a Sants i a altres barris de la ciutat i poblacions continuen les assemblees per convocar una vaga de totes, una vaga productiva, però també vaga de cures, de consum, de transport, és a dir, de tots els àmbits de vida quotidiana.

EDITORIAL

Economia de totes, vaga feminista

La Burxa, Sants

Des del 22 d'octubre, amb la jornada de lluita feminista "Vaga de totes", fins al 14 i 15 de novembre, amb la celebració al barri de la primera edició de la Fira d'Economia Feminista, sembla que l'economia feminista ha arribat a Sants per sacsejar-lo.

Ambdues iniciatives persegueixen l'objectiu comú de provocar una reflexió profunda al voltant dels conceptes economia i treball. Compartim plenament la necessitat de reconèixer el treball reproductiu, domèstic i de cures com un treball en sí mateix que, tot i no ser retribuït en la majoria dels casos, i ser realitzat de forma generalitzada per les dones, representa una aportació imprescindible per al sosteniment de la vida mateixa. Una contribució gratuïta i invisible a l'economia productiva, que és un factor clau per a l'acumulació capitalista i que perpetua la situació d'explotació i desigualtat de les dones.

Amb aquest número, LA BURXA volem fer la nostra petita aportació per defendre i difondre els valors i principis de l'economia feminista, per caminar juntes cap a la vaga general, social i laboral, productiva i reproductiva, prevista per la primavera de 2015.

ALTAVEU

Tattoo Circus

CSA Can Vies

Solidaritat és la primera paraula que pot descriure el Tattoo Circus. Tinta podria ser la segona. La idea va néixer farà uns quants anys a Roma i es va començar a propagar com la pólvora estenent-se per ciutats com Berlín, Londres, Barcelona, Zaragoza, Madrid, Tesalónica, Sao Paulo....
La finalitat és ben senzilla: treure diners per projectes antirrepresius. La forma queda prou clara: fer tatuatges. Tots els beneficis produïts per cada gota de tinta i sang van destinats a diferents casos enfocats a la lluita contra la presó.
Durant el 31 d'octubre i el 1 i 2 de novembre, es dóna aquest esdeveniment per segon any a L'Hospitalet del Llobregat, al Centre Social Okupat l'Astilla. Durant aquests dies es pot assistir a diverses xerrades, dinars i sopars vegans, concerts de música, exposicions d'art, distribuïdores, teteria, un freak show... i, per suposat, aprofitar per tatuar-te.
Tot aquest desplegament ve donat per la força i la passió de les persones que hi són darrere que, dia rere dia, habiliten espais, es posen en contacte amb diverses persones i grups, planifiquen les activitats...I tot amb un gran compromís que té per objectiu una sola idea: Enderrocar les parets de les presons.
No és un crit ofegat, és un recordatori constant d'aquesta gent que no s'oblida de les seves companyes, que aprofita el seu art per poder servir de suport, d'aquelles que vessen la suor de tota la feina que ha fet possible aquesta gran activitat, de tothom que recolza a qui encara no té la sort d'estar amb nosaltres.
Esperem que hi hagi un dia que no calgui tornar a fer un Tattoo Circus, somiem en no haver de seguir defensant-no's de les presons, pensem en el dia que les nostres companyes tornin a ser lliures, i que la paraula "Utopia" no sigui una barrera en el nostre llenguatge.

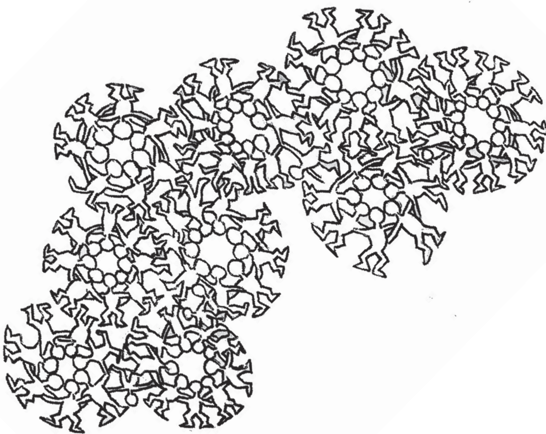

MICRO OBERT Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Reguem la cura?

Mercè Esteban, Sants

Sembrem projectes, sentiments, experiències...i deixem la terra plena de llavors. Ho fem per defecte, perquè vivim de la il•lusió de veure'n créixer alguna d'elles. I quan neixen, les reguem, les podem i les collim. Mentrestant, ens agrada mirar-les i fer-les fortes.
I així entenc el "Viure", com la capacitat de no deixar-se aixafar per l'afany productiu d'un món que perverteix la seva essència. I la vida? El centre del nostre sentit de ser. Un paradigma que fa perviure el sosteniment, el manteniment, l'atenció i la producció i reproducció de les relacions humanes i les pròpies vides.
I per fer possible aquesta vida hem de deixar d'enterrar-la sota quilos de patriarcat, aguantat sobre arrels invisibles que el mantenen i fan perviure les desigualtats que el fan possible.
El sistema capitalista ven la idea d'una autosuficiència emocional permanent i segura, com aquella llavor que fa fruit abans de ser regada. Omple de sulfats neoliberals que impregnen la humanitat d'una idea d'èxit basada en l'augment d'adquisició individual com a qualcom possible des d'un individualisme absolut. Però res comú, com és el món que vivim, seria el que és sense les relacions que ho fan possible.
Desmuntar el capitalisme patriarcal és reconèixer el treball de cures, i és fer-ho des de les arrels on s'hi han instaurat les desigualtats d'una sistema que ha canviar el concepte "benestar" per "acumulació de capital". És, també, tenir-la en compte en les propostes d'organització social dins d'un suposat Estat del Benestar, antagònic al sistema capitalista.
Però el sulfat és negoci i el negoci el menjar d'aquell qui no rega. I aquí s'instaura la política que, per preservar les seves elits financeres, alimentatun discurs d'eficàcia i eficiència de les polítiques privatitzadores, retalla serveis públics, precaritza les feines de l'àmbit reproductiu i dóna com a legítim un model de família conversador. Perquè mengen del sulfat i tampoc no els cal ni plantar, ni regar, ni podar, i en tenen prou en veure collir i, si pot ser, a màxima producció possible.

CARTA

Carta a Rajoy

Amadeus, Sants

Sr. Mariano Rajoy, President del Govern Espanyol,

Sr. President, amb tot el que vostè ha patit durant els tres anys que porta governant per salvar la sanitat pública, l'ensenyament públic, parar desnonaments, intentar fer habitatge social, buscar llocs de treball per donar suport als milions de parats i infants desnodrits; que si l'avortament, els companys empresonats...això no és vivre! Faci'm cas Sr. President, retiris de la vida política. Tindrà cotxe oficial, xófer, despatx, secretaria, guarda-espatlles i setanta dos mil euros anuals. Sé que segurament li costarà molt arribar a final de mes, però suposo que deu tenir algun pla de jubilació i alguns dinerets estalviats al llarg de la seva vida laboral. Però atenció, Sr. president: si alguna entitat bancària li ofereix un producte anomenat Preferents per invertir els seus estalvis, no ho faci; aquets són uns lladregots! Pensi que Endesa, Telefónica, i moltes altres multinacionals, tenen la porta oberta a persones de la seva talla i això són tres o quatre reunions a l'any a canvi d'uns dinerets segurs que sempre van bé.

Sr. president, no es pot imaginar la il·lusió que em faria a mi i a molts, però a molts veure'l relaxat jugant al domino, passejant per les platges de Galícia, fent el camí de Santiago, estudiant anglès...—per cert, té una bona amiga que li podria donar classes gratuïtes tot prenent un cafè amb llet a la Plaza Mayor d'una tal Ana Botella—, però fundamentalment, faci'm cas Sr. president, lluny molt lluny de la política i tots descansarem, fins i tot el seu partit.

#9N

Marc Garcia, Sants

Els dies previs al 9N el barri va viure dos dels actes més importants de cloenda de campanya de la consulta. D'una banda l'ANC tancava a l'Avinguda Maria Cristina el dia 7 amb milers de persones amb un clam per Sí-Sí i en defensa del dret a decidir com a catalans el nostre futur. L'endemà, a Cotxeres de Sants va ser el torn de la CUP, que va omplir amb més de 1000 persones l'Auditòri, amb un discurs per anar més enllà. Més enllà del dia 9 de novembre i més enllà de la consulta, un discurs que carregava tant contra l'estat que ens nega els drets, com contra el govern que s'ha passat les darreres setmanes retrocedint i claudicant al Tribunal Constitucional. Un discurs basat en la territorialitat dels Països Catalans i en decidir-ho tot, en canviar-ho tot.

Ja el dia 9, un exèrcit civil de voluntàries va exercir de meses electorals, que a primera hora obrien escoles amb cues de centenars de persones que seguint les consignes del moviment sobiranista, van acudir a les escoles a garantir el dret a vot, davant les amenaces de la Fiscalia de reuisar urnes i identificar voluntàries. Algunes escoles d'arreu van ser siliconades, al barri però no vam patir cap incident remarcable en aquest sentit, ni silicones ni estirabots falangistes com els de l'escola d'hosteleria de Girona, que van topar amb un equip de rugby en el seu intent de rebentar-ne les urnes. Les escoles obrien entre aplaudiments i crits de "volem votar!", amb el record dels i les més grans, que l'equiparaven a les primeres eleccions del post franquisme. Ganes de votar si, però ganes sobretot de participar. A mig matí la pluja es fa present, i amb ella una mostra més de solidaritat i organització popular, veïns de cada escola baixant al carrer a oferir paraigües, tendals i plàstics per a protegir als ansiosos que feien cua davant de l'escola Perú. En paral·lel durant tot el dia al Casal independentista una jornada reivindicativa, amb un mural, un dinar popular, i un debat per saber cap on anem després del dia 9, en clau d'esquerra independentista, més enllà del marc regional de la consulta i amb una aposta per la desobediència civil, com a únic mecanisme per a trencar amb la legalitat espanyola, i materialitzar el projecte independetista. A mida que passaven les hores, les compareixences de premsa ja feien preveure un bon resultat, i a les 12 del matí la participació era similar a la de la consulta estatutària amb més d'un milió de votants, i a mesura que anaven passat les hores aquesta xifra augmentava, fins a al milió set cents mil a les sis de la tarda i enfilant-se ja a darrera hora fins als més de dos milions de vots. L'escruitini final tardarà encara alguns dies en ser efectiu, ja que fins a mitjans de mes encara es pot anar a votar, però tot indica que les valoracions no canviaran gaire del resultat estimat el dia 9 a la nit que donaven un 80% dels vots al Sí-Sí, i un 10% al Sí-No i No, Sí-Blanc, i altres es repartien l'altre 10%. Les dades a nivell de barri i districte però seran més difícils de destriar, si més no la mateixa nit. La feina dels i les voluntàries acaba entrada la nit, amb ganes de seguir treballant per a fer possible allò que decidim entre totes, i no deixar espai per a nous pactes, i maniobres de l'Estat, el govern i els poders fàctics per a donar-nos gat per llebre. Els resultats estan sobre la taula del palau de la Generalitat i Moncloa, i el mandat popular no és intepretable, ni matissable, ni pactes fiscals, ni blindatges en cultura podran acontentar ja a un poble que s'ha expressat de manera tant clara. Ja només queda pendent saber si qui materialitzarà el projecte serà un president amb el poble al costat o el poble per sobre d'un president.

Local	Participació	Sí-Sí	Sí-No	Sí-En blanc	No	En blanc	Altres	% Sí-Sí	% Sí-No	Sí-En blanc	% No
C. E. Proa	6.856	5.669	688	52	234	33	180	82,7%	10,0%	0,8%	3,4%
C. E. Sant Pere Claver	2.622	2.042	323	18	124	16	99	77,9%	12,3%	0,7%	4,7%
EOI Barcelona V-Sants	3.123	2.634	317	25	81	17	49	84,3%	10,2%	0,8%	2,6%
Escola Barkeno	1.228	837	184	21	117	5	64	68,2%	15,0%	1,7%	9,5%
Escola Barrufet	5.639	4.517	744	33	192	29	124	80,1%	13,2%	0,6%	3,4%
Escola Mossèn Jacint Verdaguer	3.866	3.144	357	48	148	34	135	81,3%	9,2%	1,2%	3,8%
Escola Perú	4.191	3.523	369	33	128	24	114	84,1%	8,8%	0,8%	3,1%
Escola Seat	2.595	1.813	410	31	195	14	132	69,9%	15,8%	1,2%	7,5%
Institut Emperador Carles	5.099	4.118	598	54	185	33	111	80,8%	11,7%	1,1%	3,6%
Institut Lluís Vives	2.733	2.097	336	26	141	17	116	76,7%	12,3%	1,0%	5,2%
Institut XXV Olimpíada	5.509	4.466	624	50	224	34	111	81,1%	11,3%	0,9%	4,1%
Ntra. Sra. de Montserrat	2.368	1.578	414	22	192	9	153	66,6%	17,5%	0,9%	8,1%
Escola Carles I	3.549	2.897	345	36	122	28	121	81,6%	9,7%	1,0%	3,4%
Sant Medir	3.781	2.976	485	34	185	13	88	78,7%	12,8%	0,9%	4,9%
Maristes Sants - les Corts	6.141	5.051	746	38	166	29	111	82,3%	12,1%	0,6%	2,7%
Escola Lluís Vives	2.325	1.864	267	23	99	5	67	80,2%	11,5%	1,0%	4,3%
Total general	**61.625**	**49.226**	**7.207**	**544**	**2.533**	**340**	**1.775**	**79,8%**	**11,7%**	**0,9%**	**4,1%**

La lluita contra el CIE omple les cotxeres de Sants

Acte de la campanya "Tancarem el CIE a Cotxeres de Sants"   SERGI RUGRAND

Eva Ortigosa, Sants

Els dies 17 i 18 d'octubre Barcelona va viure el clam més ampli i unitari pel tancament dels Centres d'Internament per a persones Estrangeres. Sota la campanya Tancarem el CIE, un gran ventall d'entitats, col·lectius i ciutadans i ciutadanes es va aplegar a Cotxeres de Sants i davant del CIE de la Zona Franca per exigir el tancament del que considerem que és la punta de l'iceberg d'una política d'estrangeria de la Unió Europea basada en la persecució i criminalització de les persones migrades.

A Catalunya existeix el CIE de la Zona Franca, a l'Estat Espanyol n'hi ha 6 més, i a tot Europa sumen un total de 280. Aquests espais són centres no penitenciaris on s'interna, fins a dos mesos, les persones que han estat detingudes per trobar-se en situació administrativa irregular – i sense la necessitat d'haver comès cap delicte – abans de ser expulsades al seu país d'origen mitjançant els anomenats «vols de la vergonya».

Mentre el seu internament perdura, les persones a qui han privat de llibertat poden estar vivint autèntics malsons. El CIE és un espai totalment opac, al qual les organitzacions i institucions que vetllen pels Drets Humans no poden accedir ni exercir cap control, on els abusos i les agressions per part dels policies són freqüents, i on fins i tot hi ha persones que han perdut la vida o han decidit posar-hi fi: el Jonathan, l'Idrissa, el Mohamed i l'Alik.

Els CIE, però, són només una part de tot aquest engranatge pervers. Hem d'acabar amb ells, però també ho hem de fer amb les batudes racistes, amb les vulneracions de drets humans a la frontera sud i amb els vols de deportació forçada, entre molts d'altres elements que institucionalitzen el racisme. En un context polític com el que estem vivint, és del tot indispensable interrogar-nos sobre quin model de país voldríem construir. La mobilització d'aquests darrers dies situa el tema de forma clara: Lluitarem fins que el racisme sigui una paraula del passat, i per dignitat, justícia i llibertat: Tancarem el CIE!

Crònica d'una mare i un inici

Amor i respecte: una altra mirada educativa

Mercè Aranda, co-fundadora de Tata Inti, Sants

He tingut la sort de poder compartir amb el meu fill els seus primers dos anys de vida, acompanyant-lo i aprenent mutuament d'aquest "gran esdeveniment" en masses ocasions enmascarat de cotó fluix, flors i violes, que és la maternitat.

He tingut molts moments de dubtes i insegurats i fins i tot de crisi, tot pensant que el paper de mare no era el que volia a temps complert. Necessitava obrir espais per a les meves necessitats personals, professionals...amistats, motivacions, interessos, projectes...que en el moment de ser mare havien quedat a un calaixet petit petit del dia a dia, el qual, mai tenia temps per obrir.

Moment en el que s'evidencia la necessitat de la tribu per criar.

Sigui com sigui, després d'aquests dos anys d'amor, teta, atencions, aprenentatges,dubtes i mirades...se'm feia un món pensar en el retorn a "la vida normal" i deixar al meu fill a una escola bressol. Per una banda, per la connexió personal i professional amb altres maneres de fer que ja havia pogut conèixer i per una altra per la manca de recursos reals de moltes escoles bressol que no permeten una atenció realment "individualitzada" de les necessitats dels infants en una etapa tant crucial per al seu desenvolupament. No per manca de ganes ni professionalitat, (en cap cas vull posar en dubte la tasca de les educadores a les escoles bressol), probablement, sinó per manca de personal i de diners que no permeten reduïr grups i anar més enllà en termes metodològics.

A tot això s'afegeix una societat enganyada, presionada per unes necessitats que fan que no puguem triar en el moment de criar. 15 dies de baixa de paternitat (fa riure), necessitats econòmiques per poder sobreviure que obliguen als dos menbres a treballar, la manca de tribu i de suport que parlavem abans...aspectes que fan que, literalment, "estiguem pillats/des" i que el canvi de tot això sigui quelcom massa profund, tant, que no tothom ho vol escoltar.

Canvis en les estructures familiars i laborals, en l'atenció i valoració dels infants, en el discriminar què necessito realment per viure i que és superficial, la importància del temps lliure i compartit en família, la necessitat d'espais, de projectes, de suport...al cap i a la fi una modificació en el que fins ara ens han dit que és prioritari per ser "normal". Ja! Normal? Jo més aviat crec que ens han venut la moto i ara és molt difícil modificar aquestes estructures quan el dia a dia i les necessitats reals ens ofegen. Malgrat tot, davant la reflexió sempre hi ha un petit canvi de mirada (vull pensar).

Han estat tots aquests motius i reflexions...entre molts altres, que un dia parlant a l'espai familiar de les Corts on ens vam conèixer l'Eva i jo (Mercè) vam decidir iniciar un projecte al barri. Un projecte que apostés per una altra mirada educativa connectada amb l'amor, el respecte, la llibertat, els límits, la creativitat...al cap i a la fi termes que ens connectaven amb el que creiem que és el que realment necessiten els nostres fills/es. Aspectes tals com: respectar el procés d'adaptació, tenir una ràtio reduïda, ser flexibles amb les necessitats i motivacions de cada infant i la seva família, obrir opcions horàries, donar llibertat i implicació a les famílies a participar del projecte, oferir un espai adequat i segur on jugar i aprendre tant petits com grans..

Un petit racó del barri pensat pels més petits i les seves famílies on anar compartint mirades, crítiques, reflexions, vivències i tot allò que l'aventura de la maternitat, la paternitat, la criança i l'educació ens puguir fer viure.

tatainti.wordpress.com.

Els Borinots ja són colla de gamma extra

Clara Martin, Castellers de Sants

«Ara és l'hora», deien. Els Borinots ho teníem clar. Si el diumenge de la nostra diada s'esqueia en dia dinou era senyal que els astres estarien alineats. «Extra, extra!»: és probable que ens trobéssiu pel carrer aquella mateixa setmana esbombant als quatre vents, amb un fulletó editat per l'ocasió, que ens havíem proposat entrar a la gamma extra (la màxima categoria castellera). I així va ser.

Entràvem a plaça recolzats pel barri i acompanyats de dues de les colles punteres del panorama casteller, els Castellers de Vilafranca i els Minyons de Terrassa. Els Borinots, però, encaràvem el dia amb dos objectius molt clars. El primer, descarregar el tres i el quatre de nou amb folre a la nostra plaça (per segon i primer cop a la història, respectivament). I el segon, encarar la bèstia: el dos de nou amb folre i manilles. Tal dit, tal fet. Després de complir el primer objectiu de manera prou plàcida, va arribar l'hora de l'estrena. El castell va pujar a la primera amb bones mides i va ser després de l'aleta quan va caldre afegir una mica més de concentració per no deixar que el riu d'emocions ens desboqués el castell. Amb el dos emmanillat descarregat, i com era d'esperar, una explosió brutal d'alegria va inundar la plaça amb abraçades i plors compartits –i repartits– a tort i a dret. L'actuació la vem tancar carregant el segon pilar de set de la temporada, pensant més en la festa posterior a Cotxeres. Així va finalitzar la diada més espectacular que ha viscut mai el barri de Sants, no només per la històrica arribada a la gamma extra d'una colla barcelonina sinó també per ser el primer cop que tres colles descarreguen el dos de nou amb folre i manilles en una mateixa actuació.

Com sempre, haver fet un pas més és fruit de la filosofia de colla (i m'atreviria a dir que del barri), de la feina de formiga que té com a resultat la força d'elefant. Durant els dies posteriors a la Diada, molts veïns i veïnes et feliciten per la feina feta i per fer lluir el nom de Sants «fins als cels més alts». És llavors quan te'n adones fins a quin punt el barri estima la colla, la seva Colla.

RAMON PEIRÓ I ROGER

Juntes per fer front a la repressió

CAN VIES

Comissió Antirrepresiva de Sants

Ja fa mesos que el barri va patir l'intent de desallotjament de Can Vies. Recordar aquells dies és recordar una història de lluita, dignitat, coratge i superació. Una victòria aconseguida amb l'esforç col·lectiu. La reconstrucció del CSA Can Vies és la millor mostra del potencial que tenim per realitzar totes les tasques que ens proposem. Però tota victòria té un preu i més quan ens enfrontem a un enemic tant poderós. La violència i la repressió patides van ser molt dures. A més de tots els ferits d'aquells dies, es troben totes aquelles que han patit una detenció i han de suportar el feixuc pes d'afrontar un dur procés judicial.

Ja s'han realitzat els dos primers judicis on vam aconseguir les dues primeres absolucions. Al Gener seguiran els judicis, en els quals les persones represaliades podrien enfrontar-se a penes de presó.

Vam ser moltes les que aquells dies de finals de maig vam sortir al carrer, a defensar allò nostre, cadascú a la seva manera, però tots amb determinació. Aquesta va ser la clau de haver obtingut una petita victòria. Ara toca que ens solidaritzem amb aquelles que estan patint una situació on es mescla la por, l'angoixa, la ràbia i tants altres sentiments. La millor eina per fer front al poder quan ens vol castigar individualment, és respondre de forma col·lectiva. L'assoliment del verkami per la reconstrucció i per sufragar les despeses judicials, és un primer pas en aquest sentit. Les persones detingudes han de saber que no estan soles. L'assemblea d'encausades i solidaries de l'efecte Can Vies vol ser un punt suport i de trobada per a totes aquelles que ho necessitin. A més també es vol fer una denuncia de la repressió patida pel simple fet de manifestar-se per allò que es creu just, per defensar els barris.

Us animem a participar a l'assemblea del 12 de novembre a les 19h al Espai Obert. Es important no estar sola en un procés judicial, és una situació difícil on millor tenir suport emocional i estar acompanyades per persones que et poden ajudar. Hem demostrat en casos com els del judici al parlament o les anteriors absolucions, que de forma col·lectiva, podem tenir més força per assolir la llibertat de totes les represaliades.

Si: has estat detinguda, si vols col·laborar, si tens imatges, proves que aportar o has estat testimoni, etc. posat en contacte a enviant un correu.

xdefensarelsbarris@gmail.com

Teixim el fil burxaire

Mercé Esteban, Sants

La Burxa i el Centre de documentació tenim ganes de treballar juntes per recuperar tots els números de la Burxa des que va néixer; l'objectiu que ens hem marcat és la digitalització de tot el fons que aquest projecte de comunicació popular ha anat construint a mesura que passaven els seus 16 anys dt'història, que no en són pocs. Unes 176 publicacions que, gràcies a totes les col·laboracions afines, compromeses i actives han permès deixar sobre paper una línia temporal de la configuració i les històries d'un barri que —com el diari— ha anat canviant al llarg de cada publicació.

Pretenem recuperar el valor històric que té el fet d'escriure durant cada mes d'un mateix barri que està ple d'iniciatives i de vells projectes que es modelen a les realitats canviants i a les seves necessitats; busquem la punta del fil que juntes hem anat construint, per estirar-lo i poder teixir un estudi de les temàtiques que s'han tractat a la Burxa al llarg dels anys.

Ets d'aquells que guardes les burxes en algun racó? Coneixes alguna persona que s'hagi aficionat a col·leccionar-les? Esteu disposades a fer-nos un cop de mà? Com "la Burxa" mateixa, necessitem mans per fer-ho possible.

La desobediència espluguina a judici

Ni Muts ni a la Gàbia, Esplugues de Llobregat

Els veïns d'Esplugues de Llobregat encausats per defensar Collserola del pla Caufec han exigit fins al darrer minut abans del judici que començava el 27 d'octubre la retirada dels càrrecs pels delictes de desordres públics i atemptat a l'autoritat en contra seva. L'acusació està basada a partir dels atestats que els Mossos d'Esquadra van redactar arran d'una mobilització veïnal ara fa 7 anys i on els agents van carregar repetides vegades contra una manifestació alegre i festiva que va accedir als terrenys del projecte urbanístic.

'Ni Muts ni a la Gàbia', el grup de suport als encausats, ha mantingut una campanya antirrepressiva molt activa que ha inclòs diferents activitats informatives a Esplugues, una vintena de xerrades, una jornada solidària mai vista a Esplugues on hi van participar més de 4.000 persones a la manifestació de la tarda i una acció d'encadenament a dos bidons de formigó davant el Departament d'Interior. Tot això no ha impedit que el judici contra 6 veïns tingués lloc a la Ciutat de la Justícia a finals d'octubre. Els encausats s'enfronten a una petició fiscal de 2 anys de presó i a la petició particular dels Mossos de fins a 4 anys i 3 mesos de presó, a més de penes-multa i indemnitzacions. Aquest no serà l'únic judici fruit dels anys de lluita noviolenta a Esplugues ja que 5 d'ells repeteixen acusació en un procés que encara no té data per la vista oral.

'Ni Muts ni a la Gàbia' afirma que els encausats han estat escollits d'entre més d'un miler de manifestants amb criteris polítics. Es basen en que altres veïns i veïnes de 50 i 60 anys que van participar de la manifestació i actuar de la mateixa manera van ser excloses del procés judicial. Declaren que el caràcter selectiu d'aquesta acusació el que pretén és criminalitzar la protesta i justificar així la seva repressió per la qual entre el 2004 i el 2009 unes 70 activistes contra el Pla Caufec van acumular més de 250 denúncies i un activista va ser empresonat durant 10 dies. En aquesta nova fase de cicle repressiu, 9 persones afronten 2 judicis i acumulen una petició fiscal que suma 27 anys de presó.

CRÒNICA D'UNA JORNADA DE REVOLTA VIOLETA

Carme Alemany

L'hora violeta va esquerdar la normalitat durant la matinada que donava el tret de sortida al 22 d'octubre. Els clàxons i el col·lapse van deixar palès que les principals entrades a la ciutat morta i al Maresme quedaven bloquejades. Les causants foren irreductibles grups de dones, mestresses de casa, estudiants, lesbianes, jubilades, transsexuals, immigrants, precàries i homes solidaris, armades amb pancartes que deien "Anem cap a la vaga de totes" "Les dones movem el món, ara l'aturarem", crits que etzibaven "Vaga general, feminista i radical", "Patriarcat i capital, aliança criminal", "Tenir cura, planxar, també és treballar; cuinar, rentar, també és treballar", amb escombres, carrets, cotxets, baietes i sobretot, amb una predominant actitud combativa; determinació i decisió.

De bon matí, alguns diaris s'havien fet ressò dels talls de trànsit per alertar a les conductores que volien accedir a la N-II, a la Gran Via, la Meridiana, la Diagonal o al Paral·lel. El "caos de tránsito a BCN", en alguns punts resistí desenes de minuts, i d'altres, el temps suficient per transmetre la reivindicació de les insurgents.

A Vilanova i la Geltrú, es concentraren una trentena de dones davant del mercat central amb una lletra cada una que posava "Vaga de totes", llegiren el manifest i informaren a les vianants sobre la jornada de lluita. Al Poblenou i a altres punts de Catalunya, nombrosos davantals penjats als balcons, es solidaritzaren amb la vaga de totes, com a senyal de protesta al poc valor que s'atorga al treball reproductiu.

Aules buides i milers d'estudiants d'institut i d'universitat manifestant-se contra la LOMCE, connectaven a peu de carrer les diferents lluites. Davant del MACBA, un esmorzar preparat per l'assemblea de la UB Raval, proporcionava energia a les matineres feministes per continuar fortes tot el matí. Després de l'esmorzar, vingué el vermut acompanyat de la sorpresa de l'ocupació del Cercle d'Economia. Sí, l'homòleg d'aquell lloc madrileny, on la seva presidenta, Mònica Oriol, va afirmar davant les càmeres que preferia contractar dones més joves de 25 anys o més grans de 45 anys per evitar el "problema de l'embaràs".

Així, que unes 250 persones tallaren el carrer Provença, mentre una cinquantena hi resistia a dins, i es reapropiaven de l'espai penjant-hi una pancarta i decorant-lo, denunciant el masclisme estructural i discriminatori que representa, tant pel que fa als seus membres i col·laboradors, com per les directrius econòmiques que promou i demanar la dimissió de Mònica Oriol.

Cap a les dues del migdia, l'ocupació es va donar per finalitzada, i es va baixar en manifestació fins a plaça Catalunya on hi havia dinar "de traje". A l'hora del cafè, professora i estudiants d'una assignatura de Màster sobre anàlisi feminista del dret decidiren col·lectivitzar la classe a la plaça com a mostra de solidaritat amb la jornada de lluita. Mentrestant, a la Negreta, un grup d'homes solidaris amb la causa feminista s'organitzaren per fer una ludoteca infantil mentre les mares de les criatures estaven preparant o anant cap a la manifestació.

Una hora abans de la manifestació, algunes assemblees de pobles i barris, juntament amb la plataforma en defensa del transport públic que havia convocat una col·lada en diverses parades de metro, baixaren en columnes cap a la manifestació unitària de la tarda.

A les set de la tarda, no parava d'arribar gent d'arreu. Segons els diaris, unes 1.500 persones, i segons càlculs propis unes 4.000 es concentraren a la plaça de Catalunya. L'ambient que es respirava estava ple d'energia, de caliu, de ganes, de trobades amb somriures, de decisió, de valentia. La marxa tingué un to alegre i reivindicatiu. Només sortir de la plaça amb la pancarta "Ens plantem contra el control social dels nostres cossos i de les nostres vides", crits, càntics, mans agafades, cartells, mirades de complicitat, accions directes i performances carregades de crítica s'entrellaçaven. La primera intervenció fou contra l'estàtua de 7m de Joan Güell i Ferrer (empresari del tèxtil que es va fer ric gràcies al mercat d'esclaus), que quedà tacada de pintura vermella i escanyada amb una soga. Mentre caminava la manifestació, també s'assenyalaren amb pintades, com a responsables d'una part de les misèries capitalistes i patriarcals a esglésies, hotels, bancs, centres estètics i botigues de roba, situades al cor burgès de la Marca Barcelona.

Al mateix temps, membres de la PAH, que també havien donat suport actiu a la Vaga de Totes, ocuparen tres oficines de Catalunya Caixa per exigir que s'aturés el desnonament a una parella de persones grans que avalaren el seu pis a la seva filla, també desnonada.

Un cop acabada la manifestació, es va llegir el manifest, es cridà a la gent a solidaritzar-se amb les ocupants de la PAH, i es va recordar, que la jornada de lluita cap a la vaga de totes continuaria al març, quan tindrà lloc la nova jornada de lluita i la vaga. I que d'ara a la primavera feminista queden uns mesos de treball col·lectiu de base, que serà la clau per assolir els nostres objectius: una vaga general real, feminista, creativa, inclusiva i radical. Uns objectius, que en part s'aconseguiren el 22 d'octubre, on es visibilitzà a les invisibles, a les que no surten mai com a protagonistes de les revoltes, i que gràcies a la perseverança potser algun dia les coses canviaran. El dia i l'hora violeta tornaran. Les bruixes ens multipliquem i tramerem una primavera calenta als carrers, a les places i a les llars, t'hi esperem?

No poder aprender, ni amar, ni estar en soledad, ni derrochar el tiempo a gusto propio.Tener que estar encerrad@ cuando el sol brilla y las flores emborrachan el aire con sus efluvios. No poder ir hacia el trópico cuando la nieve golpea las ventanas, o hacia el norte cuando el calor se hace tórrido y la hierba se reseca en los campos, Encontrar delante de si, siempre y donde sea, leyes, fronteras, morales, convenciones, reglas, jueces, oficinas, cárceles, hombres en uniforme que mantienen y protegen un rden de cosas mortificante. ¿Y es eso lo que ustedes llaman "vivir"? (Emile Armand)

Tall de trànsit a Gran Via per mostrar que les dones mouen el món i poden aturar-lo SERGI RUGRAND

Acció en el marc de la jornada de lluita de La Vaga de Totes SERGI RUGRAND

Per què la Vaga de Totes?

Cristina i Júlia

La iniciativa de Vaga de Totes sorgeix, en primer lloc, d'una carència. Contemplant l'actual organització clàssica de les vagues generals, inevitablement ens preguntem "i les dones?". Diu Federici que ja als 70 el qüestionament des del feminisme era aquest; mentre els homes feien vaga, les dones continuaven treballant. Elles plantejaven que únicament quan elles es posessin en vaga seria possible una vaga general. Ara bé, per què elles no estaven a la vaga? On eren?

Les vagues generals, tant en els 70 com avui en dia, obrien un paraigües de lluita a tot allò que anomenem treball productiu. El treball productiu és aquell que es realitza amb la finalitat d'obtenir beneficis materials: és el que es dóna en l'esfera pública (masculina) i es regeix per criteris d'èxit, poder i propietat[1] i que està reconegudament emmarcat en les regles de producció capitalistes. Per entendre la relació d'això amb la crítica feminista, hem d'atendre a dos factors: primer, les persones que no estan presents en el mercat del treball productiu, sí que ho estan majoritàriament en un altre tipus de treball, el treball domèstic i reproductiu, i aquest treball té cara de dona. És en l'esfera privada (femenina) on es situa; consisteix en el sosteniment de persones; en tot el treball, gestió, acompanyament i organització que requereix tota vida humana. El segon factor resideix en posar sobre la taula la incorporació de la dona al treball remunerat (fet que es dóna sobretot a partir dels anys 70). Les dones sí que hi són allà, però molt menys presents que el seus companys: n'hi ha menys, treballen allà menys hores, en pitjors condicions, i proporcionalment estan més presents en els treballs en negre (sense cobertura legal, social o sindical).

El primer punt és crucial, és el que ens porta a negar la idea hegemònica de que qui no realitza una activitat remunerada, no treballa. Ens porta a pensar en el "treballador xampinyó" d'Amaia Perez Orozco, "aquell que brota tots els dies plenament disponible per al mercat, sense necessitat de cures pròpies ni responsabilitats sobre cures alienes, i desapareix una vegada fora de l'empresa"[2]. És del benefici material del que viuen únicament els humans? La resposta és un no rotund. I el treball que comporta aquest manteniment de la vida humana és, i ha estat sempre, eminentment feminista. I això ens porta al segon punt.

És que les dues categories de treball són excloents? És a dir, les dones que participen en el mercat de treball deixen de realitzar el treball domèstic? La resposta, un cop més, és no.

Ens planteja Crisitina Carrasco què passaria si una extraterrestre vingués, sense prèvia informació sobre com ens organitzem, a la Terra a observar-nos. I senyala que el primer que preguntaria és una cosa de sentit comú: com és possible que mares i pares tinguin només un mes de vacances i les criatures quatre mesos? Com és possible que els horaris escolars no coincideixin amb els familiars? En resum, com poden organitzar-se les famílies?[3].

El model de família nuclear actual posa en relleu la tensió que existeix entre els dos camps: productiu i domèstic/reproductiu, i que empeny a la pràctica a les dones a assumir una doble jornada laboral. El que Carrasco vol dir amb aquest plantejament original són dues coses: el nostre sistema de reproducció en sí mateix és incompatible moltes vegades amb la feina de cures, i requereix, dins d'una família nuclear, que algú faci un sacrifici en pro de la llar (que majoritàriament és assumit per dones). Per altra banda, ens explica com el nostre sistema socio-laboral [capitalista] ha devaluat o obviat aquests treballs. És per això últim que Federici ens assenyala que com a feministes ens falta una agenda anticapitalista.

Recentment, després de l'exitosa jornada de lluita del 22 d'octubre, des de diversos grans mitjans de comunicació se'ns ha titllat d'un moviment que "buscava la igualtat", expressió que ens va causar certa inquietut. Busquem una igualtat per legitimar-nos en tot allò que fan ara mateix els homes? El que volem és imitar-los? La igualtat ens remet a un feminisme reformista o lliberal que com a col·lectiu no compartim. No es tracta de demanar polítiques de conciliació o polítiques d'igualtat, que assumeixen les dones com a subjectes que volen ser igualats als homes del model masculí d'ús i entesa del temps, valors i prioritats.

A més recordem la crítica de Crisitina Carrasco sobre com aquestes polítiques de conciliació es dirigeixen d'una manera quasi bé total a les dones, quan són els homes que no aprenen a conciliar el seu temps. La nostra proposta feminista passa per reconsiderar d'una manera més global les relacions de la societat, el treball, el sistema i l'entorn. Proposem optar per una vida humana com a centre. Un sistema adaptat al manteniment de les persones, no unes persones adaptades al manteniment del sistema.

Com crear un model de vaga general que reculli totes aquestes carències? Des de Vaga de Totes es proposa una vaga en tots els sentits: productiva, de cures, de consum, de transport, de desobediència civil. Històricament les nostres necessitats han quedat relegades a un segon pla, camuflades per les reivindicacions en l'esfera laboral "que també són nostres", però no representen la realitat de la nostra situació. Es proposa un model de vaga en què les dones tinguem un paper actiu, creant un nou ventall d'accions que ens permetin visualitzar i combatre la injustícia a la que ens enfrontem.

Davant d'aquesta voluntat ens trobem amb certes limitacions. Primer, és important assenyalar la soledat del treball domèstic femení, al estar dins de l'espai privat, les dones estan separades d'altres dones. Vaga de Totes es presenta també com un espai d'organització i cooperació entre dones. Un procés que ens uneixi, que ens ajudi a conèixer-nos, i organitzar-nos, i que ens ajudi a acabar la separació entre cases, cases i carrers, i carrers i barris[4]. Segon, actuar per visibilitzar les reivindicacions que s'associen amb l'àmbit privat suposa un repte, ja que deixar de treballar durant un període té una repercussió greu per una empresa, però deixar de cuidar a un familiar repercuteix, davant de tot, en nosaltres mateixes.

La intenció d'aquest col·lectiu és crear les eines que ens permetin reinventar la idea de vaga general perquè sigui una vaga de treballs productius, reproductius, sexuals, formals o submergits i no només de treballadores assalariades. Volem dotar-nos dels instruments que ens permetin assolir diferents nivells d'intensitat i combativitat, que incloguin les dones que han quedat marginades del model clàssic de vaga general.

És per això que es recorre a exemples històrics, que serveixen d'inspiració per a Vaga de Totes, per a la creació d'un model de vaga dirigit contra el patriarcat. Per una banda, és necessari valorar positivament el paper que ha tingut la dona en les lluites a nivell productiu. D'altra banda, és important entendre el paper crucial que ha exercit en altres àmbits. Són aquestes lluites les que volem recuperar i potenciar. La coneguda com revolta del pa, a finals del s.XIX i principis del XX, amb què es protestava contra els preus abusius del pa, que culminà amb un setmana d'accions i una reducció del 30% del preu. O la vaga de lloguers, de 1931, com resposta a l'increment dels lloguers, que suposaven entre el 33% i el 38% del salari d'una dona obrera —sent d'entre el 19% i el 30% pels homes—. L'adopció de metodologies que trencaven amb el model clàssic de protesta, com foren el tancament de teatres i cafès i la detenció de tramvies per obligar a les seves passatgeres a unir-se a les manifestacions al 1918 o la negativa de gairebé 100.000 inquilines de pagar el lloguer al 1931[5], mostren un nou imaginari d'accions en mans de dones.

Aquesta iniciativa no pretén quedar-se tant sols en paraules sinó traduir-se en fets. Sortirem als carrers durant les jornades de lluita, convidant a dones de tots els entorns a participar, per a que siguin uns dies de conscienciació, però també d'acció. Durant els dies de lluita volem abandonar les activitats que realitzem normalment: cuidar, cuinar, treballar, netejar, fer la compra, subvertint els papers que tenim adoptats, per a començar a repartir el pes de la doble jornada laboral amb els homes.

Alguns exemples ja apereixien el 22 d'octubre, durant la primera jornada de lluita, on eren homes els ocupats de preparar l'esmorzar o els que van organitzar un espai per fer-se càrrec de les criatures durant la tarda per a que les dones poguessin anar a la manifestació. Aquest tipus d'accions permeten visibilitzar el paper de la dona en l'àmbit de cures i conscienciar que estem realitzant un treball que no és reconegut, del que volem alliberar-nos perquè no ens correspon a nosaltres assumir-lo.

Així, Vaga de Totes crida a la participació i organització dels dels barris, les associacions, els pobles; us cridem a formar part de la visibilització d'unes realitats que compartim totes. Volem convocar-nos en una vaga feminista i radical, una vaga que comporti un procés de cooperació on totes puguem assumir un paper des del que ens sentim còmodes, i des d'on ens coneguem i coordinem. Reuneix-te amb dones del teu entorn; penseu com voleu afrontar aquesta vaga. Què voleu i com podem aconseguir-ho juntes. Nosaltres movem el món; ara, l'aturarem.

1. Federici, en entrevista de María COLERA, Espai Fabrica 2014. http://espaifabrica.cat/index.php/antipatriarcal/item/815-s-federici-el-treball-dom%C3%A8stic-%C3%A9s-el-que-produeix-la-for%C3%A7a-de-treball
2. PEREZ OROZCO, A. Diagnóstico de la crisis y respuestas desde la economía feminista. Revista de Economía Crítica, nº9, primer semestre 2010, ISSN: 2013-5254
3. CARRASCO, C. La sostenibilidad de la vida humana: ¿un asunto de mujeres? Utopías, nuestra bandera: revista de debate político, ISSN 1133-567X, Nº. 195, 2003, págs. 151-173
4. Ibid, p.14
5. Dades de l'article Vaga Social, Vaga de Totes de Sílvia Alberich

La Vaga de Totes va omplir de mobilitzacions el barri i la ciutat al llarg de tota la jornada del 22 d'octubre — RAQUEL RAPPINI

SERGI RUGRAND

SERGI RUGRAND

SERGI RUGRAND

Reivindicacions de totes

Durant la primera jornada de lluita de Vaga de Totes, el 22 d'octubre, els mitjans de comunicació generalistes van emmarcar aquest moviment en la lluita per la igualtat entre sexes. Vaga de Totes és un moviment transversal que pretén tenir incidència en tots els aspectes de les nostres vides des d'una perspectiva feminista tant en l'àmbit econòmic, social com polític. Aquestes són les tres vessants que es tractaran en l'article per tal de poder explicar els principals trets del discurs de Vaga de Totes.

Júlia Neno

La dona i l'economia

Tal i com s'entén des de Vaga de Totes l'alliberament de les dones no passa només per la igualtat d'oportunitats en la seva carrera professional. Als anys 80, amb la progressiva incorporació de les dones al mercat de treball, els partits socialdemòcrates iniciaren les polítiques per la integració d'aquest model de feminisme, entès com una lluita per les condicions d'igualtat en el treball assalariat i en les institucions. A partir d'aquest moment es dóna més visibilitat a aquest tipus de feminisme i es comença a assimilar el feminisme des d'una perspectiva capitalista i neoliberal, tot impedint el desenvolupament d'altres vessants. La voluntat de la Vaga de Totes és combatre el capitalisme, que està precaritzant contínuament la vida de les dones, i proposar un viratge cap a una economia feminista social i solidària, on el benestar de les persones en sigui el centre.

L'actual sistema econòmic es sosté en la jerarquització i en la imposició d'unes persones per sobre d'unes altres; on les dones, lesbianes i trans en som víctimes directes. Ens veiem obligades a mantenir una jornada laboral doble. La de l'esfera pública, on ens trobem en una situació de segregació vertical i sectorial i de desigualtat salarial amb els companys que realitzen la mateixa feina que nosaltres. I la de l'esfera privada, on ens ocupem de les cures de criatures, grans i dependents, per les quals no obtenim cap reconeixement ni social, ni laboral, ni econòmic.

Un exemple actual de com les dones som al capdavant de la llista de víctimes d'aquest sistema econòmic el podem trobar en les retallades de serveis públics i benestar social. Aquestes retallades tenen dues conseqüències immediates sobre les nostres vides. La primera, la reducció de l'ocupació en aquestes àrees afecta directament les dones ja que són sectors altament feminitzats. La segona, som nosaltres qui acabem amortint tot l'increment de les hores dedicades a cures i atenció de persones.

Per aquests dos motius, la doble jornada laboral de la dona i la precartització de la seva feina, Vaga de Totes reclama un repartiment dels treballs tant productius com reproductius. De la mateixa manera que demana que aquells treballs tradicionalment feminitzats i inserits en l'economia informal obtinguin el reconeixement social, laboral i econòmic que es mereixen.

La dona i la societat

Vaga de Totes combat totes les formes de la violència masclista, tant física com social. Des de l'inici de 2014 ja són 47 els assassinats de dones i una de cada quatre es veu afectada per agressions masclistes. I és que la violència masclista segueix sent un tema de poc interès social, que queda relegat a l'àmbit privat. Actualment el rebombori que en rep en els mitjans de comunicació n'ensenya la cara més morbosa, per convertir-ho en un espectacle i no en una realitat que suposa un infern per milers de dones. A nivell institucional tampoc no en rep l'atenció que hauria de rebre, ja que l'any 2013 es va retallar un 27% en l'atenció integral a la violència de gènere (quan la mitjana de retallades fou del 8,9%).

La coeducació a l'escola i la prevenció de violències masclistes segueix sent una assignatura pendent dels plans docents, i tant sols se li dediquen petits tallers esporàdics. Aquest fet ajuda a perpetuar les dinàmiques que estan establertes. Es creu que una bona pedagogia en aquests temes, com també en temes de sexualitat, ajudarien a combatre la situació actual.

La dona i l'Estat

Per una banda, s'afronten una sèrie de lleis retrògrades que pretenen robar el criteri sobre els nostres cossos i la nostra vida, com pot ser la llei de l'avortament. Des de molts àmbits, el retrocés de la llei Gallardón s'ha entès com una victòria que culmina un procés d'alliberament de la dona. Si bé és una alegria que aquesta llei —que hagués conduït a moltes dones a la maternitat obligada— hagi reculat, no s'ha d'oblidar que en segueix existint una que regula els nostres cossos. Vaga de Totes planteja un avortament cogestionat per les dones, les treballadores i el moviment feminista, perquè la decisió sobre el nostre cos recaigui en nosaltres mateixes i no en estructures alienes.

D'altra banda hi ha la llei de reproducció assistida, que només permet maternitats hetereosexuals, excluint lesbianes i trans, un cop més regulant la nostra llibertat per escollir si volem ser mares i com serho. I és que la manera que s'entén actualment la maternitat respon a un model capitalista de reproducció. Com explica Silvia Federici[1], el patriarcat forma part dels sistemes que s'apropien del treball humà. El capitalisme ataca els mitjans de reproducció, separant-los de les dones i els homes, precaritzant el treball i la vida. El cos d'una dona és una font de riquesa, que aporta fills i filles, mà d'obra, seguint una lògica d'explotació laboral. Què passaria si les dones decidíssim no tenir més fills? Aquest sistema seria insostenible. Vaga de Totes defensa l'autonomia dels nostres cossos, perquè la maternitat pugui ser triada i no imposada, perquè els nostres cossos no estiguin al servei d'un sistema. I paral·lelament la Vaga de Totes exigeix un benestar col·lectiu, una organització de la vida quotidiana i unes condicions de treball que permetin ser mares a aquelles que desitjarien ser-ho.

Les formes en què l'Estat està reprimint a les persones, i en especial a les dones, no deixen de multiplicar-se. Vaga de Totes s'oposa a les lleis d'estrangeria i el projecte de la llei Mordaza. Les lleis d'estrangeria condemnen a moltes dones al treball submergit, al racisme i les agressions xenòfobes, a la vulnerabilitat, a les redades racistes, a l'enclaustrament en CIEs on la vulneració dels drets humans és quotidiana, i fins i tot a les deportacions. Les retallades i la falta de perspectives laborals han propiciat la tornada de persones autòctones als treballs mal pagats i això ha empès a moltes dones migrants —que abans realitzaven aquests treballs mal pagats i sense garanties ni drets laborals— a viure en la misèria, condemnades a la pobresa i a l'exclusió social, que és una més de les tantes cares de la violència vers les dones. De la mateixa manera que una repressió brutal que ens deté, empresona i mutila, pel sol fet de manifestar-nos, de no romandre en silenci, quan ni la por, ni la repressió policial ni cap intent de criminalització podrà aturar la nostra voluntat de no subordinar el benestar de les persones i el respecte a la natura al benefici d'uns pocs.

Vaga de Totes preté ser el mitjà per la canalització d'un malestar general en tots els aspectes que afecten la vida de les dones. Es vol retornar el feminisme al carrer tot allunyant-lo de les institucions que han adoptat les parts d'aquest discurs que els hi eren convenients per mantenir el sistema capitalista. Es vol englobar una visió del feminisme que ara està segmentada entre diferents col·lectius, per acostar-la a totes les persones, per a què totes les dones, lesbianes i trans sentin que la lluita feminista també és seva.

Per signar el manifest:
vagadetotes.wordpress.com/manifest-adhesions/

RACÓ HISTÒRIC

Models de presó (1)

Agus Giralt,Barcelona

Segons el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans una presó és el lloc on hom està pres o detingut. Definir l'espai pot ser fàcil si coneixem el nostre context social, però si buidem el nostre cap de prejudicis, la idea de presó és perversa. Un espai on una majoria social té tancada i estigmatitzada a una minoria de la seva població.

Actualment la presó ens pot semblar una institució inherent a les societats humanes però això no ha estat sempre així, ja que els càstigs s'han anat adaptant, al llarg de la història, a l'ètica de les societats. Un exemple clar el trobem en època romana, un període eminentment pràctic. Dins del cap dels romans no hi entrava la idea de per què calia mantenir a uns individus tancats sense que fossin productius per la societat. Per als romans la presó era només l'espai on els reclusos eren custodiats de forma temporal fins a ser jutjats.

Al llarg de la història de la presó també s'ha debatut molt sobre la seva funció i el model que aquesta havia d'aplicar. La mentalitat puritana dels quàquers va fer aparèixer el sistema cel·lular, que propugnava l'aïllament dels presos per evitar l'aspecte corruptor de la presó i per forçar la meditació i el penediment. S'evitaven els càstigs corporals i la pena de mort, però les presons creaven individus febles i ressentits que no s'adaptaven a la societat. Com a evolució d'aquest model va aparèixer a Nova York el sistema Auburn, que defensava el treball diari en comú i la reclusió nocturna.

A cavall dels segles XVIII i XIX el filòsof anglès Jeremy Bentham va idear un format de presó que introduïa l'observació i el control absolut, el que es coneixeria com a panòptic. Després de la mort del filòsof, el mètode Bentham va fer furor i arreu es van començar a construir presons que s'hi inspiraren.

A Barcelona el 9 de juny de 1904 es va inaugurar la Model, una presó que també seguia les idees de Bentham. Obra de Salvador Vinyals i Sabaté i Josep Domenech Estapà, l'arquitecte de l'Estació de Magoria, la Model substituiria a la Presó d'Amàlia. L'antiga presó, temuda per la seva duresa, havia estat pensada per 287 presos i preses, però en poc temps va arribar a multiplicar per cinc la seva capacitat. Amb la Model l'antiga presó, on s'hi havien reclòs nens, homes i dones va ser destinada només a les dones.

Però aviat, el disseny original de la Model, que preveia 620 cel·les amb finestres orientades tant a l'interior com a l'exterior de l'edifici, es va veure augmentat amb 200 cel·les addicionals i el que havia de ser un model d'una suposada reforma penitenciaria va acabar esdevenint el símbol de la repressió del segle XX.

Imatge aèria de la Presó Model

BURXANT ELS BYTES

Kdenlive, editant vídeo a casa

Oriol Rigola, HacklabCB

El món audiovisual és cada cop més assequible a qualsevol neòfit, però la part complicada sorgeix, quan un cop gravades les imatges, cal fer-ne una edició per polir-les, afegir títols, etc. Fins fa pocs anys es requerien equips de gran potència per treballar-hi, però des de fa uns anys, una aplicació apunta a ser una alternativa lliure i accessible amb el nom de Kdenlive. És una aplicació que pot funcionar sobre Linux, FreeBSD i Mac OS X. Aquest és un editor de vídeo no lineal multi-pistes de resolucions múltiples, és a dir, que podem fer superposicions, transicions, nombrosos efectes i en totes les mides d'imatge que se'ns puguin imaginar. A més a més, permet treballar amb pràcticament tots els formats de vídeo existents sense necessitat de conversions prèvies i alhora també té múltiples formats de sortida que inclouen DVD ó HD. Sota llicència GPLv2+, podem trobar-lo en molts repositoris o en la pàgina web del projecte: http://www.kdenlive.org

FOGONS DE TEMPORADA

Tornem-hi amb els llegums!

Núria May, Masnou

M'encanta l'olor que emana de les botigues de llegum cuit, allò que diuen del gust emocional: quan era petita i els meus pares em portaven al mercat dels dissabtes, el meu esmorzar preferit era una paperina amb 200g de cigró cuit, del gros, que compràvem a la bacallaneria del poble i que jo em menjava, d'un en un, amb els dits. És un fenomen curiós el de les botigues de llegum cuit, de fet no sé si us hi heu fixat mai, però voltant per la península ibèrica no en veureu cap de botiga on venguin gra cuit. Tot i que és difícil conèixer l'origen exacte d'una tradició tant catalana, diuen que les botigues de llegum cuit es remunten a principis del segle XX, amb l'arribada de la revolució industrial. Aquesta revolta —no només present a la ciutat obrera, sinó també a l'àmbit rural (les colònies tèxtils del Llobregat i del Ter en són els exponents més clars)—, comportà una ràpida incursió de la dona catalana a les fàbriques. Anteriorment el llegum era cuit a casa, remullat durant la nit i bullit al llarg del matí, desprenent aquella càlida olor que avui ens recorda a un bon plat de gra sortint de l'olla. Devia ser alguna ment creativa la que va idear el fet de coure llegum i vendre-la, juntament amb l'aigua de cocció si així es demanava, per poder ajudar a les dones, i per tant a les seves famílies, que ja no gaudien de tantes hores per cuinar. Segurament, i gràcies a aquesta iniciativa, els llegums varen seguir constituint el pilar de l'alimentació de moltes famílies.

Va ser unes dècades més tard quan varen arribar els pots de llegum en conserva, però mai han acabat de substituir les nostres parades de llegum cuit, aquelles que moltes vegades van de la mà de botigues de queviures variats o parades del mercat on també venen bacallà o olives. De fet, a part d'aquests dos aliments mencionats, també manipulats i preparats abans de ser venuts, els llegums cuits devien ser dels primers menjars que la "indústria" alimentària va cuinar per a nosaltres. Els llegums són perfectes, són assequibles, un cop secs es poden emmagatzemar durant llargs períodes de temps, contenen una proteïna vegetal d'alta qualitat i uns hidrats de carboni de combustió lenta; són rics en vitamines i minerals i sobretot, són bonissims! Avui, que ens diuen que hem de consumir menys quantitat de proteïna animal, no hi ha millor substitut que els llegums.

El receptari català és ric amb llegums, reconegut arreu és el plat de botifarra amb seques, però potser pocs saben que anterior a aquest existia l'estimat per molts, llomillo amb mongetes. Aquest plat es servia a les fondes de Barcelona del XIX, unes mongetes sortint de l'olla que es saltejaven amb el suc d'haver cuinat el llom i que eren amanides amb all i julivert. Coneguts també els cigrons amb capipota, les llenties (o els pèsols) amb sípia, els pèsols negres del berguedà amb cansalada, les faves a la catalana o el llegums que no poden faltar en una bona escudella barrejada. Els aliments que més combinen amb els llegums solen ser de proteïna animal —sobretot de carn de porc—, però també són famosos els cigrons amb espinacs, l'amanida de mongetes o les llenties amb arròs.

Són diverses les curiositats gastronòmiques catalanes derivades dels llegums: les botigues de llegum cuit són pròpies de casa nostra, el llegum sortint de l'olla i amanit amb un raig d'oli és tradició catalana (a les espanyes es sol cuinar inicialment amb altres ingredients procurant unes receptes delicioses com ho són la fabada asturiana o "los callos madrileños con garbanzos"), les amanides fredes de llegum són característiques del nostre territori; el receptari català està farcit de receptes amb gra i n'existeixen varietats autòctones —el pèsol negre del Berguedà, la mongeta del ganxet, el cigronet de l'Anoia, etc.—.

El consum de llegums s'ha vist reduït a més d'una quarta part des de principis del segle XX, avui les dades estadístiques ens diuen que consumim un promig de 3,84kg de llegums a l'any (segons fonts de la DAAM del 2010 adaptades per en Pep Tuson a www.ruralcat.net), quantitat que correspon a un consum diari d'uns 10g per persona i dia. En canvi les recomanacions nutricionals de consum són d'uns 75g al dia que equivaldria amb consumir un bon plat de llegums tres o quatre vegades a la setmana. Com veieu estem lluny de consumir el que ens pertoca i no és gens difícil, ni car, adaptar la nostra dieta i incrementar la quantitat de llegums consumits; les possibilitats són infinites!

Faves a la catalana

- *400g mongeta seca cuita*
- *½ ceba tendra*
- *Oli d'oliva verge, vinagre, sal i pebre*
- *Aigua*

Tot i que s'acaba l'estiu i aquest és un plat idoni per menjar fred us recomano aquesta alternativa a l'amanida, al saltejat o al plat de cullera que també es pot menjar calent. És una manera molt fàcil de consumir llegums que potser animarà als vostre fills a tastar-les. Ara que s'han popularitzat els purés de llegums (com l'hummus àrab o el dahl hindú) no està de més fer una versió del que seria un gaspatxo andalus. Amb l'ajuda d'un túrmix tritureu les mongetes cuites amb mitja ceba tendra, un petit raig de vinagre, sal, pebre i un generós raig d'oli d'oliva. Afegiu aigua mineral segons la textura final desitjada i obtindreu una sopa, o una crema, de mongetes, que podeu menjar-vos freda o calenta i podeu complementar amb uns daus de pa fregit, unes verdures picades fines i amanides, unes làmines de bacallà dessalat o una botifarra negra esmicolada i passada per la paella.

UN TOC D'HUMOR...

EL POEMA

Infecció

dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna

que violent és un accent
quan no fa prou diferència

Mireia Calafell. Tantes mudes.
Perifèric, 2014.
(Poema escollit per David Caño)

CINEMA

KAXA HUTSAK (Caixes Buides)

Iker Oiz Elgorriaga

KAXA HUTSAK és un projecte documental audiovisual que narra les experiències dels exiliats i exiliades basques en les diferents etapes del conflicte basc. Aquesta idea va començar a gestar-se el 2012 i culminarà l'any 2016. En l'actualitat, s'ha llançat una campanya de micromecenatge que té per objectiu aconseguir 12.000€ abans del 23 de novembre, per poder sufragar les despeses del projecte.

Durant els últims 40 anys, una part del Poble Basc —d'esquerres, socialista i sobiranista— ha lluitat pel reconeixement dels seus drets i per la independència. Per això, han lluitat per diverses vies i han utilitzat tots els mitjans al seu abast, inclosa la via militar duta a terme per l'organització armada ETA. A causa d'aquesta situació de conflicte i confrontació social, política i armada, centenars de persones han hagut de fugir a altres països impulsats per diferents motius com són, el temor a la repressió o problemes amb la justícia espanyola entre d'altres. Avui dia, malgrat que l'organització armada ETA va declarar l'alto-el-foc definitiu el 20 d'octubre de 2011, més de 500 ciutadans i ciutadanes basques es troben exiliades en diverses parts del món. Molts d'ells i d'elles sense possibilitat de tornada a causa de processos judicials d'excepció. El 2014 el col·lectiu d'exiliats i exiliades va començar un procés en què moltes estan tornant a casa.

El nostre objectiu és documentar i narrar com viu aquest col·lectiu en l'exili a través de diferents persones. Volem saber quins problemes tenen o perquè van haver de fugir; quines són les traves burocràtiques que tenen per no poder tornar i, també, com es viu sota una falsa identitat. En definitiva volem posar-li cara i veu a el "Exili Basc". Per a això triarem sis o vuit perfils de característiques variades cadascun dels quals tindrà un reportatge fotogràfic, un peça de documental curta i un article escrit. D'aquesta manera donarem llum a aquestes siluetes negres anònimes de forma propera i respectuosa, que són un actor important en el conflicte basc. Dibuixarem un mosaic que mostri les vivències de les persones que han hagut de fugir al llarg de tots aquests anys per recuperar la memòria col·lectiva i evitar que les seves històries caiguin en l'oblit.

Per a més informació i per poder veure els videos es pot consultar la web del projecte http://kaxahutsak.com i http://karena.eu, nova plataforma de micromecenatge basca on es poden fer les aportacions econòmiques al projecte.

L'economia feminista es planta a Can Batlló

Elba Mansilla, Sants

14 i 15 de novembre, la Bordeta acollirà la primera edició de la Fira d'Economia Feminista, un esdeveniment que té per objectiu "pensar i debatre l'economia en un sentit ampli, com el conjunt de relacions que establim entre nosaltres i amb el medi per assolir unes vides dignes". El tret de sortida el donarà l'Amaia Pérez Orozco, economista crítica i autora del llibre *Subversión feminista de la economía*. La jornada de dissabte 15 estarà farcida de tallers, xerrades i debats, a banda de la tenderola de col·lectius i projectes que ocuparan el carrer Onze de Juny de Can Batlló.

Un tastet del programa

La Fira estarà organitzada en quatre espais diferents: el *mercadillo*, l'espai taller, els cercles de debat i l'espai experiències. Un total de 16 activitats, totes elles moderades i introduïdes pels col·lectius i persones que conformen el grup promotor.

Des de La Burxa destaquem un parell d'activitats formatives: en primer lloc, el taller "Construïm resistències feministes front al TTIP", activitat pensada per construir consensos i posicionaments feministes front del Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions, i que contribuirà a generar els continguts de la campanya #NoalTTIP. I, en segon, el taller de comunicació amb perspectiva de gènere a l'entorn digital adreçat a col·lectius i entitats, per promoure la visibilitat de les dones i l'ús d'un llenguatge inclusius, no androcèntric ni sexista.

Ressaltem també la taula dedicada al treball reproductiu i les experiències de col·lectius en lluita, en què coneixerem les experiències d'autogestió i lluita social en l'àmbit del treball reproductiu. Hi participaran companyes de la Vaga de totes, el sindicat de treballadores de la llar Sindillar i l'experiència de la cooperativa Dones solidàries pa'lante.

Al webblog del projecte trobareu la informació completa del programa, el grup promotor i les entitats participants, així com dels formularis d'inscripció a la tenderolada, per reservar cobert al dinar popular i per fer un cop de mà a la fira.

Més informació:

firaeconomiafeminista.wordpress.com

@FiraEcoFem.

La presó ens afecta a totes

La Clivella

El dissabte 22 de novembre la Clivella, una associació de suport a persones preses, es presenta al barri. La jornada, amb el nom "La presó ens afecta a totes", comptarà amb una xerrada sobre la situació de desigualtat, discriminació i exclusió que pateixen les persones privades de llibertat i els seus entorns més propers, que anirà acompanyada d'una exposició sobre presons.

També comptarà d'un mònoleg d'Ana Plaza que té per nom "L'excusa" i es clourà amb un concert de Juanito Piquete.

Des de fa unes setmanes, el col·lectiu independent d'àmbit català té com a lloc de trobada l'espai autogestionat de Can Batlló des d'on continuen treballant amb l'objectiu de fons que els caracteritza: la fi dels espais de privació de llibertat.

Ho fan a partir de la visibilització i la denúncia de les condicions degradants a les que estan sotmeses les persones preses i el recolzament jurídic, legal i psicosocial d'aquesta denúncia d'abusos de poder i tortures. També fomenten un espai de solidaritat i suport mutu entre familiars, persones preses, expreses i solidàries i investiguen per treure a la llum les denúncies de persones preses.

Treballen per generar coneixement sobre l'actual situació dins les presons i provocar debat sobre el model punitiu des d'una perspectiva abolicionista.

El col·lectiu, que es solidaritza amb les diverses lluites existents per denunciar les condicions de vida a les presons, parteix d'una visió oposada al rol socialitzador que l'estat atorga als espais de privació de llibertat. A partir de desmuntar el concepte de presó com a eina útil per aconseguir finalitats socialitzadores i educatives, fan patent que l'empresonament i l'actual sistema punitiu actuen d'obstacles per resoldre els conflictes socials, una aplicació de mesures que provoquen efectes socialment contraris.

AGENDA

novembre 2014

Dissabte 15 de a les 21h.
Namina (cançó d'autora)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 15 a les 23.30h.
Dj Txarnëgo (latin, rumba I salsa)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 16 a les 19.30h.
Jam d'Scratch
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 20 a les 23.30h
Dj Sendo (latin, reggae, dancehall)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 21 a les 23.30h.
Rel Session (ètnico-electrònica)
Entrada lliure

Dissabte 22 a les 23.30h.
El sonido de veldá (salsa brava, cumbia i boogaloo) Negra Puloy+ Dj Malti
Bo d'ajut: 2€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dimarts 25 a les 21.30h.
Nick Drake Memorial
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 27 a les 23h.
Festa Post-concert del 10è aniversari de Raydibaum amb Dj Mayfield
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 28 a les 21.30h.
Guillem Roma (cançó d'autor amb musiques del món)
Bo d'ajut: 6€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 28, 19:30h
Trencar El Silenci contra la violència sexual.
Associació d'Assistència a Dones Agredides Sexualment
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Divendres 28 a les 23.30h.
New Farguers Crew Djs (pop-rock)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 29
Tercer Aniversari Socarrimats de l'Infern
10:00 Traca, trabucaires, tabalada, mercat, tallers i jocs infantils
14:00 Dinar popular
17:00 Taller de focs per grans i petits
19:30 Correfoc infantil i correfoc adult
22:00 Concert: La Banda De Ton Pare
Socarrimats de l'Infern
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 29 a les 21h.
Perrocker (el plastautor)
Bo d'ajut: 5 €
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 29 a les 23.30h.
FEA Festival djs (Xavi Mateu i Carlos Bayona)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 30 a les 20h.
QuiEts(pop-folk)
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dilluns, dimarts, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes : dilluns, dimarts, dimecres i dijous de 17h a 20h; i divendres de 18h a 21h.
Biblioteca Popular Josep Pons
Can Batlló (c/Constitució, 19)

De dilluns a dimecres de 17 a 24h
Dijous de 17 a 1h
Divendres de 17 a 2h
Dissabtes de 12 a 2h
Espai de trobada.
Ateneu La Base
(carrer Hortes 10, Poble Sec)

Dilluns, dimarts i dimecres
Matins 10-13h Tardes 18-21h
Espai de preparació física multidisciplinar
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Tardor 2014
Tallers gratuïts: tai-txi, ball en línia, armonic trans dance, meditació i Bollywood
Can Batlló (c/Constitució, 19)
http://canbatllo.wordpress.com/

Dijous i divendres de 10 a 13h
Espai familiar La Nau
Can Batlló (c/Constitució, 19)

De dilluns a divendres de 18h a 22h
Rocòdrom
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dimarts 11h-13h i 18h-19h, divendres 11h-13h i dissabte 11h-13h.
Hort comunitari
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Tots els dimarts i dijous (18:30)
Distribuidora editorial La Malobe'ema
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

El tercer divendres de cada mes (18-24h)
Nit de Jocs de taula i rol al Casal
Casal Independentista Jaume Compte (Muntadas, 24)

Cada dimarts 10h-12.45h i 18h-20.45h
Espai obert d'assaig lliure a l'auditori
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dimecres i dissabtes 10h-13h
Tallers d'oficis (metal·lurgia, lampisteria, electricitat, mecànica i fusteria)
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dijous no festiu 18h-21h
La Cistella Verda: agricultura sana, de proximitat i de temporada
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Segon dissabte de cada mes
Merkadillo Punk
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Ana Muñoz i Daniela Osorio

Membres de la comissió de gènere de la Xarxa d'Economia Solidària i de l'organització de la Fira d'Economia Feminista

Can Batlló acull els dies 14 i 15 de novembre la I Fira d'Economia Feminista, un espai de trobada on debatre i crear unes relacions econòmiques feministes en un sentit ampli per assolir unes vides dignes.

L'Ana Muñoz i la Daniela Osorio treballen per una economia social, solidària, cooperativista i, sobretot, feminista

Ivet Eroles

"El món de l'economia social i solidària és més amable a l'hora de produir una transformació en termes de relacions de gènere"

Ivet Eroles, La Bordeta

Quan parlem d'economia feminista a què ens referim?

AM: L'economia feminista planteja uns aspectes que des de la perspectiva de l'economia social i solidària no s'estaven treballant, com és conflicte capital-vida, fent aportacions al discurs marxista més crític, ja que tota la feina de deconstrucció del capitalisme que es fa ve de la vessant del treball productiu i es deixa de banda la part, per nosaltres més emancipadora, del treball reproductiu. Per mi l'economia feminista és oferir una visió diferent de com es planteja la sostenibilitat de la vida.

DO: És també una corrent de pensament, un espai crític que repensa l'economia en el sentit integral dels aspectes polítics, socials i econòmics. Dins l'economia feminista hi ha diferents corrents que han profunditzat en temes com la visibilització de la dona en l'espai de producció i reproducció de l'economia, l'espai públic i privat. Hi ha una línia que intenta ser més àmplia en el tema de la sostenibilitat de la vida i mostra la separació i dicotomia de l'espai productiu com a generador dels béns materials i la invisibilització de tot el que el sosté, per poder trencar aquests eixos. També és interessant obrir el debat en altres aspectes que no són visibles com la dependència de l'entorn.

Comenteu que a la XES no s'estaven tractant aquests temes

AM: Des de la teorització de l'economia social i solidària de vegades sembla que es parli de les mateixes qüestions, com el benestar de les persones, però s'aborda més des de la vessant del treball productiu; tampoc hem de perdre de vista que en el fons l'economia social i solidària està pensada des d'un heteropatriarcat. Dins de l'economia social i solidària s'estan construint mecanismes per incorporar la visió de l'economia feminista per a què sigui realment una economia que ens porti a la llibertat.

" Dins de l'economia social i solidària s'estan construint mecanismes per incorporar la visió de l'economia feminista per a que sigui realment una economia que ens porti a la llibertat"

Ja esteu funcionant com a comissió de gènere de la XES?

AM: La comissió parteix de la trobada que es va fer a Can Fulló el desembre del 2013. Es van fer unes dinàmiques i va sortir que algunes opinàvem que faltaria treballar el tema de gènere. Ha costat tirar-ho endavant. La comissió de gènere ha fet tres trobades i està en un procés de definició d'objectius, primer interns i després externs.

DO: De moment mantenim el nom de "gènere" entre cometes, ja que l'estem repensant perquè durant les primeres trobades el debat estava centrat en repensar les discussions de gènere en el sentit de jerarquies, d'una estructura heteropatriarcal que es sosté també dins de la XES. Però volíem transcendir la idea de que la qüestió de gènere és una qüestió de dones, més aviat té a veure amb una relació, així que volíem ampliar la perspectiva de l'economia social i solidària en aquest sentit.

Al mateix temps organitzeu la Fira d'Economia Feminista, com està plantejada?

AM: És una trobada entre el món feminista i el món de l'economia social, col·laborativa i cooperativa, un espai per debats, tallers, presentacions d'experiències i tenderolada. Tenim diferents objectius, un primer pas seria crear un mercat social feminista on poder recolzar totes aquelles dinàmiques que siguin més transformadores i també un espai de coneixement, per trobar-nos entre nosaltres.

Tot són iniciatives d'economia feminista?

DO: L'interessant és que no necessàriament s'han de definir d'economia feminista, però sí compartir certes formes de fer i pràctiques que posin al centre les persones per poder sortir de la lògica centrada en l'àmbit productiu i generar visibilitats sobre la participació de les dones als espais de treball o com es reorganitzen les cures, tot això amb l'aprenentatge que comporta el procés de presentar experiències, debatre sobre el tema, per generar un comú del que entenem com economia feminista.

Quines valoracions n'extraieu de les experiències de projectes que treballen sobre aquests eixos?

AM: Dins la XES hi ha un ventall més polític que aglutina tota una sèrie de dinàmiques per visibilitzar una economia diferent on no s'especuli i que l'objectiu no sigui l'afany de lucre, sinó que cobreixi les necessitats de les persones. En una estructura de treball potser tens uns objectius diaris i dins, per exemple, de la XES sí que tenim certes pràctiques i un procés intern de diagnosi de falta de cura dins la casa i això va lligat a que si volem transformar les coses, enlloc d'exigir també ho hem de fer des de la pràctica.

DO: Recomanaria la investigació "Femení plural: les dones i l'economia cooperativa" de Sílvia Alberich, Joana Garcia Grenzner i Elba S. Mansilla, des del que s'entén que el món de l'economia social i solidària és més amable a l'hora de produir una transformació en termes de relacions de gènere. Fan un anàlisi profund d'experiències mixtes i de dones en el que es visibilitzen les dificultats en termes de gènere, s'identifiquen bones pràctiques de transformació dins dels col·lectius i es fan un seguit de recomanacions.

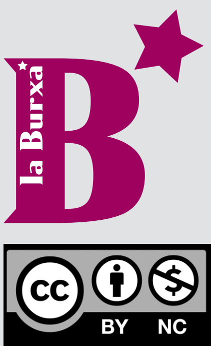
Es vol ampliar el debat més enllà dels àmbits de l'economia social i solidària?

DO: Dins la XES hi ha el debat sobre si som una alternativa o un sector econòmic, però també som un moviment social. I en aquest sentit, clarament es pretén una transformació social. Des de la perspectiva feminista es creu que ja s'està construint un món nou però que encara té unes invisibilitats que no s'aconsegueix transformar i per mi aquesta és l'aportació més potent, el fet de visibilitzar, també de qüestionar certs privilegis i determinades posicions que no són tant sols en termes de gènere. La pregunta de qui pot accedir a l'economia solidària ha sorgit més d'una vegada, quines classes socials, qui en queda exclòs, el format cooperativa té uns límits i es necessita un fons. Certes perspectives del feminisme interseccionals aporten aquesta mirada integradora.

Durant el mes d'octubre es va viure la jornada de lluita cap a la Vaga de Totes, què en penseu d'iniciatives d'aquest tipus?

AM: És espectacular i a la fira es dóna un espai per la trobada d'experiències de diferents col·lectius que estan lluitant contra la discriminació de les tasques de sostenibilitat de la vida, les de cura. És molt bonic tot el que s'està fent, d'alguna forma estem organitzant lluites diferents per mostrar tot allò que amaga un tipus de visió de l'economia i de la política. En el fons aquesta crisi posa de manifest el conflicte capital-vida que tenim, aquesta problemàtica ja la teníem, però al treure els drets de les classes populars s'evidencia encara més i el fet de que s'estigui resistint i que s'estiguin creant espais de trobada és genial. Tot lliga.

DO: Tota aquesta feina que es va fer des de la Vaga de Totes al treballar a nivell local i territorial i amb col·lectius és un procés d'aprenentatge mutu. Com a moviment i com a procés d'acumulació de forces i de visibilització ha tingut una potència important.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Àngel Bravo, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Víctor Cebellán, Biblioteca Social Mateo Morral, Elba Mansilla, Isabel Benítez, Jordi Juan Monreal, Sílvia Alberich, Concha Liaño, Sergi Rugrand, Marga Olalla

Acció Llibertària de Sants – assemblea els dimartsa les 20.30h – Maria Victòria, 10 | **Arran Sants** – www.arran.cat | **Assemblea Indignada de Sants** – acampadasants.wordpress.com | **Ateneu Llibertari de Sants** – Maria Victòria, 10 – www.ateneullibertari.info | **BarriSants** – www.barrisants.org | **Can Batlló** – Constitució, 19 cantonada Mossèn Amadeu Oller – canbatllo.wordpress.com | **Casal Independentista de Sants Jaume Compte** – Muntadas, 24 – cisjaumecompte.cat | **Castellers de Sants** – Comptes de Bell-lloc, 84 – www.borints.cat | **Centre de Documentació La ciutat invisible** – Riego, 37 – www.arxiu.laciutatinvisible.coop | **Centre Social Autogestionat Can Vies** – assemblea els dimecres a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.canvies.barrisants.org | **Centre Social de Sants** – Olzinelles, 31 – www.centresocialdesants.org | **Colla bastonera de Sants** – collabastonerasants.wordpress.com | **Cooperativa de consum Faves Comptades** – Muntadas, 24 | **Cooperativa de consum Germinal** – recollida els dimecres de 20 a 22h – Rossend Arús, 74 – coopgerminal.coop | **Cooperativa de consum Panxa-contenta** – recollida els dijous de 19 a 21h – Violant d'Hongria, 71, 1 – panxacontenta.wordpress.com | **Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M** – coordinadoralaboral15m.wordpress.com | **Creación Positiva** – www.creacionpositiva.net | **Diables de Sants** – www.diablesdesants.cat | **El Tatanet Associació per la Criança Compartida** – eltatanetsants.blogspot.com.es | **Endavant Sants** – assemblea els dilluns a les 20.30h – Muntadas, 24 – www.endavant.org | **Espai Obert** – Violant d'Hongria, 71, 1 – www.espaiobert.org | **GuifiSants** – www.guifisants.net | **Jóvens de les Terres de l'Ebre** – assemblea els dijous a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.jovensebre.org | **Koitton Club** – Rossend Arús, 9 – koittonclub.blogspot.com.es | L'Escletxa – www.lescletxa.cat | **La ciutat invisible** – Riego, 35-37 – www.laciutatinvisible.coop | **LaCol col·lectiu d'arquitectes** – Ciceró, 5 – www.lacol.org | **La Fàbrica de Sants** – Vallespir, 18 | **Negres Tempestes** – assemblea els dijous a les 21h – Jocs Florals, 42 – www.negrestempestes.org | | **Sants TV** – www.sants.tv | **Terra d'Escudella** – Premià, 16 – www.tdk.cat | **Universitat Lliure** – www.sants.unilliure.org | **Xarxa de Biblioteques Socials** – www.xarxabibliosocials.org